

Arrest

nr. 159 062 van 18 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2015 (bijlage 26 *quater*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die loco advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 14 oktober 2015 in België een asielaanvraag in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 13 februari 2013 in Noorwegen asiel heeft gevraagd.

Op 21 november 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Noorse overheden die op 2 december 2015 in toepassing van artikel 18, eerste lid, d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 10 december 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

1.2. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die

verklaart te heten(1):

naam : Z.

voornaam : A.

geboortedatum : 13.12.1995

geboorteplaats : Khoja Lakan

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 14.10.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België op 13.02.2013 asiel vroeg in Noorwegen, wat hij tijdens zijn gehoor zelf ook bevestigde.

De betrokkene werd gehoord op 18.11.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan ergens in 2011 ontvluchtte om met de auto naar Pakistan (Peshawar) te gaan, waar hij naar eigen zeggen enkele maanden verbleef. Vervolgens zou hij zijn reis hebben verdergezet richting Turkije, waar hij zes maanden zou hebben verbleven, waarvan twee maanden in de gevangenis. De betrokkene verklaarde vervolgens het grondgebied van de Lidstaten te zijn binnengekomen via Griekenland, maar kon voor het overige geen specifieke data of plaatsen geven. Wel weet hij dat hij verder reisde via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om vervolgens aan te komen in Noorwegen. Daar vroeg hij, zoals vermeld, asiel op 13.02.2013. Hij zou er bijna drie jaar gewoond hebben, waarvan één jaar legaal. Aangezien zijn verblijfstitel niet verlengd zou worden en naar Afghanistan gerepatriëerd worden, reisde hij uiteindelijk door naar België. Na aankomst op 10.10.2015, vroeg hij enkele dagen later op 14.10.2015 asiel.

Op 21.11.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Noorse instanties, die op 02.12.2015 op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat het goed gelegen is dichtbij andere landen en omdat hij van voetbal houdt. Hij uitte tijdens zijn verhoor geen redenen die een verzet tegen een overdracht aan Noorwegen rechtvaardigen. Hij bevestigde dat hij

tijdens zijn verblijf aldaar niet slecht behandeld is, maar enkel schrik heeft om gerepatrieerd te worden naar Afghanistan.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben, maar wel in andere Lidstaten. Hij maakte gewag van een nonkel en tante die legaal in Groot-Brittannië zouden verblijven en van drie tantes en een oma die legaal in Noorwegen zouden wonen.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld, gaf de betrokkene tijdens zijn verhoor geen redenen aan die verzet tegen een overdracht aan Noorwegen rechtvaardigen. Hij bevestigde tijdens zijn verblijf in het land niet slecht te zijn behandeld. De betrokkene maakte tijdens het verhoor aldus geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Noorwegen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de geuite vrees voor verwijdering naar Afghanistan benadrukken we dat het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaakt van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Noorwegen kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet verder worden opgemerkt dat de Noorse instanties met hun akkoord van 22.10.2014 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de verantwoordelijke lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de betrokkene in Noorwegen, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Noorse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag.

Noorwegen is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een in 2001 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten

van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Noorse instanties kennen, net als België, bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene op 13.02.2013 in Noorwegen ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Wat de gezondheidstoestand van de betrokkene betreft, maakte hij tijdens zijn verhoor enkel melding van een migraineprobleem. We merken op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Noorwegen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Noorse autoriteiten (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat verzoeker een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door verzoeker van de door hem geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2. Verzoeker voert de schending aan van 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten.

Zowel artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, bepalen:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.3.3. Het middel wordt als volgt toegelicht: *“In onderhavig geval is verzoeker een jonge alleenstaande Afghaanse man die noodgedwongen asiel aanvraagt in België in de hoop hier bescherming te vinden en uiteindelijk niet te zullen worden uitgewezen naar Afghanistan alwaar hij risico loopt. Hij wordt naar Noorwegen verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) van Verordening 604/2013.*

In het licht van de huidige asielpolitiek in Noorwegen kan worden aangenomen dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid zal worden gerepatriëerd naar Afghanistan. Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er slechts een klein percentage van Afghaanse asielzoekers ook effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend in de praktijk. Dit risico blijkt allerm minst voorbarig, gelet op het feit dat de verblijfstitel van verzoeker in Noorwegen werd ingetrokken en een repatriëring immanent was. Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Noorwegen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welk gebied of stad verzoeker zou worden gestuurd in Noorwegen waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan. Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Uit mensenrechtenrapporten over Afghanistan volgt ook dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld:

- (i) structurele werkeloosheid en armoede;*
- (ii) inadéquate huisvesting;*
- (iii) discriminatie;*
- (iv) schending van gezondheidsrechten;*
- (v) schending van mensenrechten;*
- (vi) geen toegang tot gezondheidszorg;*
- (vii) onmenselijke behandeling.*
- (viii) folteringen”*

Verzoeker stelt dat “gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, hij uiteindelijk het risico loopt te worden blootgesteld aan:

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan :

- (i) Overbevolking in opvangcentra ;*
- (ii) geen passende accommodatie;*
- (iii) inadéquate levensstandaard ;*
- (iv) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn;*
- (v) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder heroverweging van een eventuele asielaanvraag.*
- (vi) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten,*
- (vii) hoge risico's van vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting,*
- (viii) een verwijdering naar Afghanistan voordat zijn asielmotieven worden heronderzocht,*

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report - Universal Periodic Review: Norway, September 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/528349414.html>

Council of Europe: European Commission Against Racism and Intolerance (ECRI), ECRI Report on Norway (fifth monitoring cycle) - Adopted on 10 December 2014, 24 February 2015, CRI(2015)2, available at: <http://www.refworld.org/docid/550076804.html>

Norwegian Association for Asylum Seekers 2014: 28 et seq. Director of Public Prosecutions 2008. Cf. Article 41 of the Geneva Convention relating to the Status of Refugees

In Norway, 63% of the foreign-born population are employed (68% of men and 58% of women), which is higher than the OECD average. However, the gap in unemployment rates between migrants and those

born in Norway increased in 2013; unemployment among migrants was 3.6 times higher than among those born in Norway. Research indicates that migrants are subject to considerable discrimination in recruitment procedures; many employees with migration backgrounds are overqualified for their job. Migrants' children do better on the labour market than first generation migrants. Even though migrants from non-European countries are those mostly affected by unemployment, migrants from African countries like Eritrea with higher educational level do significantly better than the ones from other African countries. The results of the introduction programmes (see §51) vary considerably from one municipality to the next.

ECRI was informed of a number of problems hindering the access of asylum seekers to the labour market: Asylum seekers have to apply for a temporary work permit which is only granted to those having valid travel documents. Since many do not possess such documents, and as it is often impossible to obtain them from their country of origin, they are not able to work for years. Others are convicted for illegal entry in the country even though the director of public prosecutions has issued guidelines clarifying that no such criminal proceedings should be instituted against persons seeking protection. Their criminal records discourage potential employers. ECRI recalls that many refugees are not to be blamed for being unable to present valid travel documents and encourages the Norwegian authorities not to penalise them by impeding their access to the labour market.

The third interim follow-up recommendation was that the authorities take steps to address racial profiling by carrying out in-depth research and monitoring police activities. During its country visit, ECRI received various reports on misbehaviour of police towards Roma. It was also informed that persons with migrant backgrounds have little trust in the police. Asylum seekers and Black persons report being subjected to frequent police controls. As no research has been done, ECRI is not able to assess whether these controls are excessive or not.

ECRI notes that the lack of research in the field of racial profiling is a quasi-pan-European problem (as recalled in the explanatory memorandum to GPR No. 11 on combating racism and racial discrimination in policing). As Norway has made a valuable contribution to fill research gaps in other areas, ECRI regrets it did not follow up this recommendation.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Noorwegen een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die zouden resulteren in zaken die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Noorwegen te verwijzen. Indien België verzoeker naar Noorwegen verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Voorts dient gewezen te worden op het feit dat de gezondheidstoestand van verzoeker - tijdens haar verblijf in het gesloten opvangcentrum 127bis te Steenokkerzeel - schijnbaar achteruit gaat.

Een overdracht naar Noorwegen zou bijgevolg kunnen leiden tot een meer dan reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM.

Tenslotte schendt de bestreden beslissing artikel 13.1 van de Dublin III-verordening aangezien de verantwoordelijkheid van Noorwegen eindigt twaalf maanden na datum waarop de illegale grensoverschrijding in van verzoeker in Noorwegen heeft plaatsgevonden. De eerste akte van illegale binnenkomst betreft de vingerafdrukname van verzoeker in Noorwegen op 13/02/2013. Bijgevolg is er meer dan twaalf maanden verstreken tussen die datum en de datum van kennisgeving van de bestreden beslissing. Derhalve is Noorwegen niet verantwoordelijk en schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 13.1 van de Dublin III-verordening."

2.3.4. Waar verzoeker stelt dat "gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, hij uiteindelijk het risico loopt te worden blootgesteld aan:

- (i) Overbevolking in opvangcentra ;
- (ii) geen passende accommodatie;
- (iii) inadéquate levensstandaard ;
- (iv) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn;
- (v) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder heroverweging van een eventuele asielaanvraag.
- (vi) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten,
- (vii) hoge risico's van vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting,
- (viii) een verwijdering naar Afghanistan voordat zijn asielmotieven worden heronderzocht", meent de Raad dat het geenszins ernstig is dergelijke fundamentele systeemfouten te poneren zonder dit substantieel uit te werken en te objectiveren. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het niet volstaat om enkele algemene beweringen te doen noch om enkele internetlinken te citeren zonder concreet aan te tonen hoe artikel 3 van het EVRM mogelijk kan geschonden zijn.

2.3.5. Dit klemt te meer nu verzoeker niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing waarin omstandig werd uiteengezet : "Zoals reeds vermeld, gaf de betrokkene tijdens zijn verhoor geen redenen aan die verzet tegen een overdracht aan Noorwegen rechtvaardigen. Hij bevestigde tijdens zijn

verblijf in het land niet slecht te zijn behandeld. De betrokkene maakte tijdens het verhoor aldus geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Noorwegen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Betreffende de geuite vrees voor verwijdering naar Afghanistan benadrukken we dat het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaakt van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Noorwegen kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet verder worden opgemerkt dat de Noorse instanties met hun akkoord van 22.10.2014 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de verantwoordelijke lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Dit betekent dat de betrokkene in Noorwegen, indien hij dat wenst, een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. De Noorse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek van die asielaanvraag.

Noorwegen is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een in 2001 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Noorse instanties kennen, net als België, bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene op 13.02.2013 in Noorwegen ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst."

Het verzoekschrift beperkt zich tot theoretische beschouwingen en loutere beweringen die flagrant ingaan tegen zijn eigen verklaringen opgenomen in het administratief dossier zelfs tegen de eigen aangebrachte informatie. Zo heeft verzoeker drie tantes en een oma die legaal in Noorwegen wonen en wordt niet aangetoond dat hij überhaupt in een asielcentrum woont of moet wonen. Ook met verzoekers betoog inzake zijn gezondheidstoestand dat "tijdens zijn verblijf in het gesloten opvangcentrum 127bis Steenokkerzeel, schijnbaar achteruit gaat" wordt niet aangetoond waarom hij in Noorwegen geen dokter zou kunnen raadplegen. Verzoeker kan geenszins overtuigen dat omwille van zijn gezondheid een overdracht naar Noorwegen zou leiden "tot een meer dan reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk uitmaken op artikel 3 EVRM" te meer hijzelf aangaf gezond te zijn. Aldus kan verzoeker bezwaarlijk stellen dat hij omwille van economische redenen in een situatie strijdig met artikel 3 EVRM zou komen wanneer de door hem geciteerde passage uit een verslag van een Noorse vluchtelingenorganisatie blijkt dat de graad van tewerkstelling van inwoners van buitenlandse herkomst in Noorwegen het hoogst is van het hele OESO gebied.

Verzoeker blijft aldus bij blote beweringen en voegt geen rapporten toe waarin hij de eventuele nuttige passages citeert binnen hun context, noch duidt hij de concrete vindplaats ervan aan binnen de geciteerde internetlinken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete

gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer verweerder, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en hij wat dat betreft de uiteenzetting van verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2. In het verzoekschrift stelt verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt de *“Onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bezorgt aan verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel, omwille van de volgende redenen :*

(i) ernstige vrees voor het leven bij terugkeer naar thuisland;

(ii) schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens [EVRM]; schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in geval van overdracht aan Noorwegen ;

(iii) ernstig psychologisch en traumatisch leed ten gevolge van de gebeurtenissen in Afghanistan;

(iv) Er werd geen of onvoldoende onderzoek gevoerd met betrekking tot de overname door Noorwegen omtrent de hoegrootheid van het risico tot uitwijzing naar Afghanistan; Bijgevolg maakt dit een nadeel uit waarvan ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat het nadeel ernstig en moeilijk te herstellen is.

(v) Een leven te moeten leiden op de rand van de maatschappij, zonder enig vooruitzicht op werkgelegenheid”.

2.4.3. Met verweerder kan gesteld worden dat de vrees van verzoeker voor het leven bij terugkeer naar Afghanistan louter hypothetisch is. Immers verzoeker toont geen systeemfouten aan bij de behandeling van de asielaanvragen in Noorwegen, noch toont hij aan dat de Noorse instanties zijn asielaanvraag niet zou beoordelen en behandelen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Verzoeker uitte in het kader van zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin echte bezwaren tegen de behandeling van zijn asielaanvraag door de Noorse autoriteiten. Hij stelde er drie jaar te hebben gewoond, waarvan 1 jaar legaal en gaf aan er niet slecht behandeld te zijn geweest. Noorwegen kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Negers wordt aangetoond dat de Noorse instanties verzoeker zouden verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

2.4.4. Ten slotte zijn de redenen waarom verzoeker naar België kwam evenmin ingegeven door beschermingsmotieven of economische motieven (inzake het aangevoerde moeilijk werk vinden in Noorwegen) maar enkel omwille van persoonlijke keuzes met name: België is goed gelegen, dicht bij andere landen en verzoeker houdt van voetbal.

Uit de uiteenzetting bij het middel blijkt overigens dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat een overdracht aan Noorwegen zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Aangezien verzoeker zich beroept om de schending van artikel 3 het EVRM kan verzoeker gelet op de bespreking van deze grieven (punt 2.3.2.) niet worden gevolgd. Evenmin geeft verzoeker enige indicaties aan waarom hij dient te vrezen voor refoulement. Verzoeker heeft evenmin aangetoond medische problemen te hebben.

Verzoeker blijft opnieuw bij zware maar ongefundeerde verwijten die ingaan tegen zijn eigen verklaringen en zonder concrete aanduidingen te geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.4.5. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

2.5. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

K. DECLERCK